

Církvím Ježíše Krista a křesťanského Boha:

Dovolte mi, vážení křesťané, vyslovit odvážné přání, aby se v dnešní době různá vyznání k sobě opět sblížila, aby byla překonána oddělení a rozpory, která mezi nimi jsou, a aby byla nalezena společná řeč v pravdě Písma; tak jako za časů Ježíše, aby byla jedna obec následovníků svého Učitele, všichni jako jedno stádo jdoucí za svým pastýřem, aby bylo naplněno: Jedním stádem a jednoho pastýře mít budou. Není snad uskutečnitelné, aby všechny lidi spojovala víra v Boha, křesťanského Hospodina, Otce Ježíše a Stvořitele všeho a všech a pojítkem byla - lidská láska? Všechno ostatní ať neslouží k oddělování jedněch od druhých, ale k rozšiřování bohatosti této jedné univerzální víry. Každý nechť si drží své zvyky a obyčeje, pokud chce, všichni věřící ať jsou však jednotní duchem neznajícím hranic a vírou, jež je nad vyznáními i nad náboženstvím samým, tak jako Bůh sám dlí nad všemi náboženstvími, nepodléhaje žádnému z nich, nýbrž je všechny zastřešuje. Prosím, ať nejsou jedny kostely vyhrazeny jednomu, uzavřeny jiným, a jedny svátosti jen pro vybrané určeny - druhým nepřístupny. Ať není nic, co náleží Bohu, před jedněmi schováváno a v přístupu jim bráněno. Vždyť různá vyznání a ceremonie jsou zde ne pro odcizení a rozdělení, ale jednak pro vzájemné poučení a obohacení, jednak pro přiblížení zvyklostem srdce různých skupin, tak aby jim zvláštní obřady a zvyky byly bližší a srozumitelnější, více odpovídaly jejich pravdě, aby tak ve víře více upevnění býti mohli. Ať se tedy, je mým přáním, evangelický věřící může zúčastnit mše katolické a katolický kněz ať si podá ruku s českobratrským a františkán diskutuje s pravoslavným; ať je návštěva kostelů jiných církví, kongregací či řádů dovolena, ba vítána - a ta ať přiměje k hloubání o smyslu víry a povahy Boha, který dlí ve vši té rozmanitosti, ve všem zároveň, nic nevylučuje.

Přál bych si, aby víra jedné církve byla otevřena ke studování druhými z obce křesťanské, aby byla podnětem k zamyšlení a zkoumání. Též aby byl způsob provádění mší a ceremonií takto otevřen a inspirací pro ty, kteří pravdu hledají a sami mají zvyky jiné. Vždyť Bůh to tak chce, aby se lidé různí navzájem bratřili a od sebe navzájem aby se v dobrém učili - svými rozdíly by se obohacovali, ne aby se navzájem se báli a stranili - aby spolu v jednom srdci pobývali. Tak jako člověka k člověku poutá pouto jediné, silné a pravé, mocnější než všechna dogmata, a to je Kristova láska - láska člověka k člověku (stejně jako člověka k Bohu a naopak). Nic není svatější, náboženské obřady a knihy nevyjímaje, než pouto lidské jednoty - to je duch Krista, tj. jednoty lidské bratrské, tak jak byla kázána, jak existuje na nebesích, a jak každý může v sobě cítit. A jak ji měly církve napodobovat, než se staly uzavřené a výlučné, a místo spojování začaly lidské pokolení rozdělovat. Pozor, prosím, aby se církve a vyznání nestaly zdrojem napětí a odcizení a tím, co brání příchodu království nebeského na zem; jakkoliv úmysly každého mohou být dobré. Pamatujte: Ježíš nebyl křesťan, katolík ani evangelík; byl před církvemi a zůstává mimo ně. Víra v Boha je univerzální a nevýlučná - je jedna a přitom mnohá. Bůh nepotřebuje církve, může řídit své stvoření přímo, stejně tak víra v něj může být přímá.

Takže nestavme člověkem stvořené nad Boží posvátné pouto a buďme zaprvé obecně věřícími v Boha než vyznavači tohoto směru, nebo tohoto vyznání. To aby nás lidmi vytvořená víra nerozdělovala. Buďme na pozoru, aby se církve nestaly tím, co bude omezovat pravou víru srdce, svobodu a bratrství všech se všemi, nehledě na vyznání a jiné rozdíly. Proto si přeji a laskavě vyzývám, aby se kostely a náboženské obce otevřely sobě navzájem, aby různí věřící mohli se spolu přátelit, modlit, nehledíce na farnost, ze které přišli. Nebude tím víra jednoho obohacena, když bude moci poznat zvyky jiných a různé a konfrontovat je se svými, porovnat je, zvážit jejich účel a vhodnost a získat tak větší porozumění pro druhé? Zjistěte to povede k větší toleranci, snášenlivosti a osobnímu obohacení. Každé náboženské uskupení má co nabídnout ze svého bohatství a to by mělo dělat - nabízet to nejlepší ze sebe - pro druhé, pro kohokoli, kdo přichází se zájmem poznat, přiučit se. Z křesťanů snad nikdo není tak cizí, že by nemohl přistoupit ke mši jiného vyznání, či vstoupit do jiného kostela. Takové vzájemné poznávání, myslím, by nemělo být jen umožněno, ale vítáno. Navrhuji, ať jsou také pořádána společná setkání za účelem poznání sebe navzájem, hledání

pravdy, shromáždění za vzájemné posilování ve víře, obohacující všechny zúčastněné.

Věřící všech vyznání by měli poznat, že všichni jsme lidé, stejně myslící, jen náhodou osudu rozdělení do nějakých skupin vytvořených člověkem, často od narození, aniž by to mohli jako děti ovlivnit, později to změnit si pak vesměs z různých důvodů nedovolí. Jsou přeci větší důvody, proč považovat mateřské církve jen za duchovní kolébku, v níž vyrůstáme, jsme vychováváni a pak vyrosteme do univerzálního chápání světa směřující k vyšším cílům, k naplnění Božího království, které na nebi není postavené samo proti sobě a nejednotné, nýbrž svorné. Každé oddělení na zemi by mělo být chápáno jako dočasné, tak jako život - v němž pouhá náhoda rozhoduje, v které farnosti se ocitneme a v níž pravděpodobně zůstaneme i do smrti. Rozdělenost před Bohem ale není přirozená a neodpovídá podobě nebes, která jsou jednotná v mnohosti Boha uctívající a jsou tou pravou předlohou pro to, co, doufám, bude i na zemi jednou uskutečněno. Doba vykoupění se jistě blíží a snad přijde brzy.

Vám všem, kteří tento dopis čtete, přeji vše dobré, stejně jako všem křesťanům a lidem na zemi, a děkuji za to, pokud si tato slova vezmete k srdci.

Ladislav